

Konvoj mira za Jugoslaviju

"Mir odmah"

(po{li smo 22. 4. iz Drezdena za Beograd, a vratili se 25. 4. 99.)

Poziv je do{ao 16.4. do mojih ruku i spontano izazvao moje interesovanje. Stigao je iz Erfurta: "Majke protiv rata" i "Revolucionarni savez prijatelja – Drezden". Kada bi se majke samo probudile pre nego {to se upla{e za svoje sinove vojnika! Konsenzus je bio: zaustaviti NATO, pokazati vidljiv znak protiv rata i zahtevati politiko re{enje.

Pripadam organizaciji „Kelnske `ene u crnom – `ene za mir“, pacifisti~koj grupi protiv militarizacije, nasilja i nepravde. Mi stojimo petkom od 1990. godine u centru Kelna. U oktobru 1991. obrazovana je u Beogradu grupa „@ene u crnom protiv rata“. To je, otprilike, 50 `ena razli~itih nacionalnosti, koje od osnivanja odr`avaju stajanja upozorenja svake srede (ta~nije do NATO intervencije) u centru Beograda.

Ne samo svojim prkosnim parolama

na transparentima, kao: „Zahtevamo demilitarizaciju Balkana“, „Ho}emo drugaciju Srbiju“, radile su na demokratizaciji, starale se o devojkama i `enama i pomagale u izbegli~kim logorima. Sada su manje – vi{e morale da nestanu. NATO-bombe su uni{tile njihov kao i rad drugih pokreta otpora i pribli`ile mase Milo{evi}evim pozicijama.

„@ene u crnom“ su od 1992. svake godine u Novom Sadu (1995. u selu Tre{njevac), organizovale me|unarodnu konferenciju `ena za mir. Meni je bilo jasno da se ona ove godine ne}e odr`ati. Zbog toga sam, protiv volje svoje porodice i prijatelja, odlu~ila da putujem. Na{a grupa i mnogi drugi su skupili sumu od 3000 DM koju sam u{ila u svoj mantil. Sada sam imala dodatnu misiju: pomo} za pre`ivljavanje, mo`da i za neophodno bekstvo. Kap na u`arenoj steni? Stalno ponovo do`ivljavam koliko zna~i solidarnost. Prekratke pripreme su unervozile 140 u~esnika starosti od 13 do 81 godinu,

koji su, posle `estoke diskusije, odlu~ili da sa tri autobusa otputuju za Beograd. Na po~etku bez vize (postojala je jo{ alternativa – putovati za vojnu bazu u Piacenci, Italija). U srpskoj ambasadi u Budimpe{ti su se vodili dugi razgovori organizatora sa ambasadorom. Mi smo iskoristili vreme za spontanu demonstraciju pred nema~kom ambasadom. Odbili su da razgovaraju sa nama. Natrag do srpske ambasade i – veliko slavlje – svi smo dobili vize. Sigurno da smo bili instrumentalizovani. Mogla sam da pre|em preko toga, moglo je samo tako. Kada sam u putu primetila, da je sa nama bilo nekoliko pristalica Milo{evi}a, koji su npr. nemilosrdno govorili o albanskim izbeglicama kao o „spektaklu u medijima“, postalo je neizdr`ljivo. (Za mene je isto neizdr`ljivo da u Nema~koj nema saose}anja sa `rtvama druge strane.) Tema je bio i me|unema~ki problem. Skoro svi su bili iz isto~nonema~kih gradova. To nisam o~ekivala, ali kod „We shall overcome“ i „Sag mir, wo die Blumen sind“ smo se na{li i postepeno upoznavali „prave“.

Od srpske granice putujemo srpskim autobusima, predvo|eni policijom. U Subotici, blizu granice, o~ekivala nas je ve~era i krevet u hotelu. Ali, bilo je ve} 23 sata i vazdu{ni alarm. I ve} su padale bombe. (Posetili smo, slede}eg dana, ru{evine selja~kih ku}a.) Nije li trebalo preko no}i ostati u autobusima na granici? Ki{a je padala u mlazevima i stra{no je sevalo. „Mo`ete bez opasnosti u grad, zbog oluje NATO ne mo`e da gadja. Ne}e bombardovati.“, re~e na{a srpska pratilja. U {est sati slede}eg jutra probudi nas sirena. To je bio samo prestanak opasnosti. Ubrzo

smo putovali u pravcu Beograda i to zao-bilaznim putem preko Tise kod Zrenjanina, jer je tu jo{ bio most preko koga smo pre{li sa velikom rado{u. Oko 11 sati smo stigli u Beograd, upravo pri prestanku vazdu{ne opasnosti. Pre{li smo preko mosta, ukra{enog plakatima, na kome su svake no}i hiljade ljudi sa sve}ama prkosili kao `ivi zid.

Bile su to jako sre}ne okolnosti da smo se mi i „@ene u crnom“ srele. Nekako mi je laknulo kada je, neprime}ena od novinara, uspela predaja poklona. Nismo mogle mnogo da pri~amo. Moju prijateljicu su mi, prili~no grubo, preuzeli drugi u~esnici u razgovoru. U stanici Crvenog Krsta bilo je puno slu`benih govora i na{i mla|i u~esnici su spontano dali krv za `rtve rata, kojih je bilo mnogo vi{e nego {to se ovde izve{tava. Raspolo`enje u gradu je bilo ~udno, puno straha i tuge. Neki od suza nisu izgovorili ni re~. Primetila sam puno upla{ene dece, upalih obraza. Kada bi samo no}u bacali nov~anice dolara i igra~ke. Prilikom na{e spontane demonstracije, sa mnogo transparenta i pesmom „Kleine weisse Friedenstaube“ („Mali beli golub mira“) dobili smo puno zahvalnosti. Aplaudiralo se i puno razgovaralo.

To je bilo mesto, na koje su i{li da zapale sve}e, jer je pod ru{evinama ministarstva bilo jo{ mnogo mrtvih. Isto i u sru{enoj zgradi televizije.

Pri tome su na grudima ponosno nosili metu. Pri~ala sam jednoj mladoj studentkinji iz Bohuma, koja se sada prese-lila kod svoje majke za Beograd, o svakodnevnim “Stra`ama upozorenja” pred kelnskom katedralom. „Koliko vas je i

nato intervencija: stavovi, dileme, akcije... ██████████`ene za mir

raste li otpor kod vas?“ Stidela sam se, jer ih je pre nekoliko dana u Drezdenu bilo 12.000. Pokazali su nam jo{ ogromnog crnog monstruma – partijsku centralu u ru{evinama. Uostalom, u blizini je vi{e ogromnih stambenih zgrada. Smatrala sam jako va`nim da ovim ljudima, na{im dolaskom, poka`emo koliko nam je NATO agresija odvratna. Kasno po podne iznenada su nas odvezli prema granici. Zbog sigurnosti. Ve} je padao mrak. I te no}i je Subotica bombardovana.

„Ovo ludilo, u kome mi, Nemci, opet

u{estvujemo, ne mogu da izdr`im, a da ne{to ne uradim.“ Tako su, osim mene, mislile jo{ neke `ene u konvoju. Ne samo protiv rata, ve} i protiv priprema rata i naoru`avanja moramo da se borimo. I svi mu{karci moraju da se priklju`e, da dezertiraju i odbiju u{e}e u ratu.

Da li postoji nada za budu}nost na{e dece?

Hanna Jaskolski

Erftstadt, april 1999.